

'Audience' van Ontroerend Goed opent Vooruitfestival The Game Is Up

Help, straks ben ik in beeld

Ontroerend Goed heeft al veel verrassende projecten gerealiseerd en scoort daar al jaren mee in binnen- én buitenland. We hadden dan ook veel verwacht van *Audience*, een voorstelling die van het publiek het onderwerp zou maken. Zeggen dat het een teleurstelling was zou overdreven zijn, maar het project viel toch wat dunnetjes uit.

DOOR GRIET OP DE BEECK

GENT ● Alexander Devriendt en de zijnen kiezen niet voor klassiek theater, maar zoeken naar manieren om anders om te gaan met het publiek. Soms door toeschouwers uit de schouwburg te halen, soms door ze individueel te benaderen. In *Audience* maken ze hun voorstelling met en over de tweehonderd mensen in de zaal.

Centraal op scène dan ook geen decor, maar een projectiescherm. En de camera is consequent op de zaal gericht. Acteurs staan zelden op het podium, meestal nemen ze plaats tussen de mensen. In detail vertellen wat de spelers doen, is de pret bederven voor wie nog wil gaan kijken. Maar om toch enigszins een idee te geven: ze formuleren zogenaamd de gedachten van toeschouwers die *up-close* in beeld worden genomen, ze gaan aan de haal met persoonlijke spullen van mensen, ze leveren commentaar op wat ze zien, ze proberen de boel te manipuleren. Wat begint als schilderachtig kijken naar het publiek evolueert gestaag tot een experiment met de groep. Hoe reageren mensen als er één toeschouwer wordt uitgelicht? Hoe gedragen ze zich als er een appel wordt gedaan op hen als massa? Geen enkele voorstelling is precies hetzelfde, want elk publiek is anders.

Ontroerend Goed slaagt er ook dit keer in om van de theateravond iets onveiligs te maken, dat is op zich een verdienste. Ik betrap er mezelf op dat ik mijn haar goed zit te leggen en mijn rokje recht te trekken (help, straks ben ik in beeld), en nu en dan dringt de vraag zich op: doe ik mee of niet, en wat betekent dat? Is het zurig om niet mee te doen met de menigte? Een gebrek aan engagement tegenover de spelers? Of net een blijk

'Audience' zou een slag in het gezicht kunnen zijn, maar tot meer dan lichte ongemakkelijkheid is het niet gekomen

van gezond individualisme, een bewijs van een gezellig soort eigengereidheid? Doe ik wel mee omdat ik dat lollig vind, of om niet op te vallen? Is dat onschuldig, of wijst dat toch ook op een mogelijke neiging tot fout groepsdenken in gevaarlijkere contexten? Dat ze die kwestie aan de orde willen stellen blijkt ook in de beeldenstorm waar de voorstelling mee eindigt. De recente omwentelingen in de Arabische wereld tonen aan hoe sterk en belangrijk een massa kan zijn, maar

■ *Audience* is een voorstelling met en over het publiek. Centraal op scène staat een projectiescherm.

een seconde later zie je evengoed een nazi-uniform voorbijflitsen. Een eenduidig antwoord bestaat niet.

Audience is best een vermakelijke voorstelling met hier en daar een leuke vondst. Jammer dat Ontroerend Goed geen stap verder gaat, niet dieper graaft, niet meer probeert. De productie blijft toch een beetje steken in wat themaatjes aanraken en dan keurig weer lossen. Een paar vragen voorzichtig opwerpen en dan snel beslui-

ten dat het allemaal niet simpel is, zonder meer. Ik had voortdurend het gevoel: het concept is fascinerend, *Audience* zou een slag in het gezicht kunnen zijn, een voorstelling waar je met een kop vol vragen weer buiten komt. Maar tot meer dan lichte ongemakkelijkheid en een momentje van vriendelijke zelfbevraging is het niet gekomen. Toch een gemiste kans voor een gezelschap dat al zoveel bewezen heeft. Noblesse oblige.

Ex-vrouw Saatchi veilt deel kunstcollectie

BRUSSEL ● Een gedeelte van de kunstcollectie van Kay Saatchi komt in juni onder de hamer bij het Londense veilinghuis Christie's. Kay Saatchi was vijftien jaar lang de echtgenote van zakenman en mecenas Charles Saatchi. Zelf is ze ook een notoir kunstverzamelaar. Christie's rekent op een recordopbrengst van ongeveer 3,9 miljoen euro. Na 25 jaar in Groot-Brittannië doorgebracht te hebben, gaat Kay Saatchi terug naar Amerika. Vóór de verhuizing wou ze een gedeelte van haar kunstcollectie van de hand doen. Om precies te zijn: 32 werken van o.a. Ron Mueck, Lucian Freud, Paula Rego, Sam-Taylor Wood en Andy Warhol. De belangrijkste reden voor de veiling is dat Kays nieuwe stulpje in de 'Hollywood Hills' zo veel glazen wanden heeft, dat ze niet langer al haar schilderijen kan ophangen.

Kay Saatchi fungeerde als medecurator van dertig tentoonstellingen in de wereldberoemde Saatchi Gallery. Ze was ook de drijvende kracht achter de Young British Artists-movement met kunstenaars als Damien Hirst, Sarah Lucas en Tracey Emin. (DL)

Kurt Cobainstrip verschijnt in pocketversie

BRUSSEL ● *Godspeed*, de graphic novel over Nirvana-voorman Kurt Cobain, krijgt een heruitgave in pocketformaat. De strip, die origineel is gepubliceerd in 2003 en in zes talen werd vertaald, blijkt nog steeds een cultstatus te bezitten. Vandaar dat is besloten om een het boek in manga-formaat uit te brengen, zo meldt *The Independent*. Het idee voor de strip is afkomstig van Chris Charlesworth, uitgever bij Omnibus Press. Hij merkt dat de voorbije acht jaar de belangstelling voor de graphic novel alleen maar is toegenomen. Auteurs Barnaby Legg en Jim McCarthy hebben na Kurt Cobain ook al strips gemaakt van de roerige loopbaan van Eminem, Tupac en de Sex Pistols. Nu zijn beiden aan het werk aan *Neverland: Life and Death of Michael Jackson*, dat later dit jaar moet verschijnen. (DL)

FOTO'S JAN LIETAERT / RY